

T V#3
V462

NGUYỄN BÙI VỘI
PHONG THU

CON CHIM KHUYÊN

muongmaitruongxua.vn

KIM ĐỒNG

NGUYỄN BÙI VỢI — PHONG THU

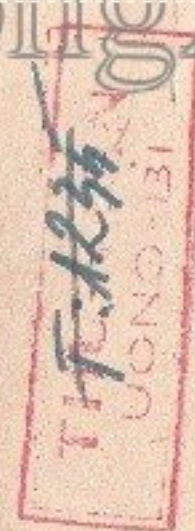
V23

e430CH

CON CHIM KHUYÊN

Bìa và minh họa của CHI LĂNG

thuongmaitruongxua.vn

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Hà Nội — 1974

Kyr
THU
UONG

NGUYỄN BUI VỢI

BẠN TỐT

Dũng, Lân và Tuấn vừa đi đến cây đa trước đình thì thấy một em bé học lớp Võ Lòng ngồi khóc hu hu. Ngón chân cái của em bật móng ra ngoài, máu đỏ lôm.

Dũng nhìn em bé:

— Khô thân, cậu ta vấp đau quá!

Nói xong, nó giơ súng cao su ngấm con chào mào đỏ dít đỏ trên cây nhãn.

Lân bảo em bé:

— Này cậu xuống ao rửa chân cho sạch máu rồi tờ diu về.

Tuấn ngăn lại:

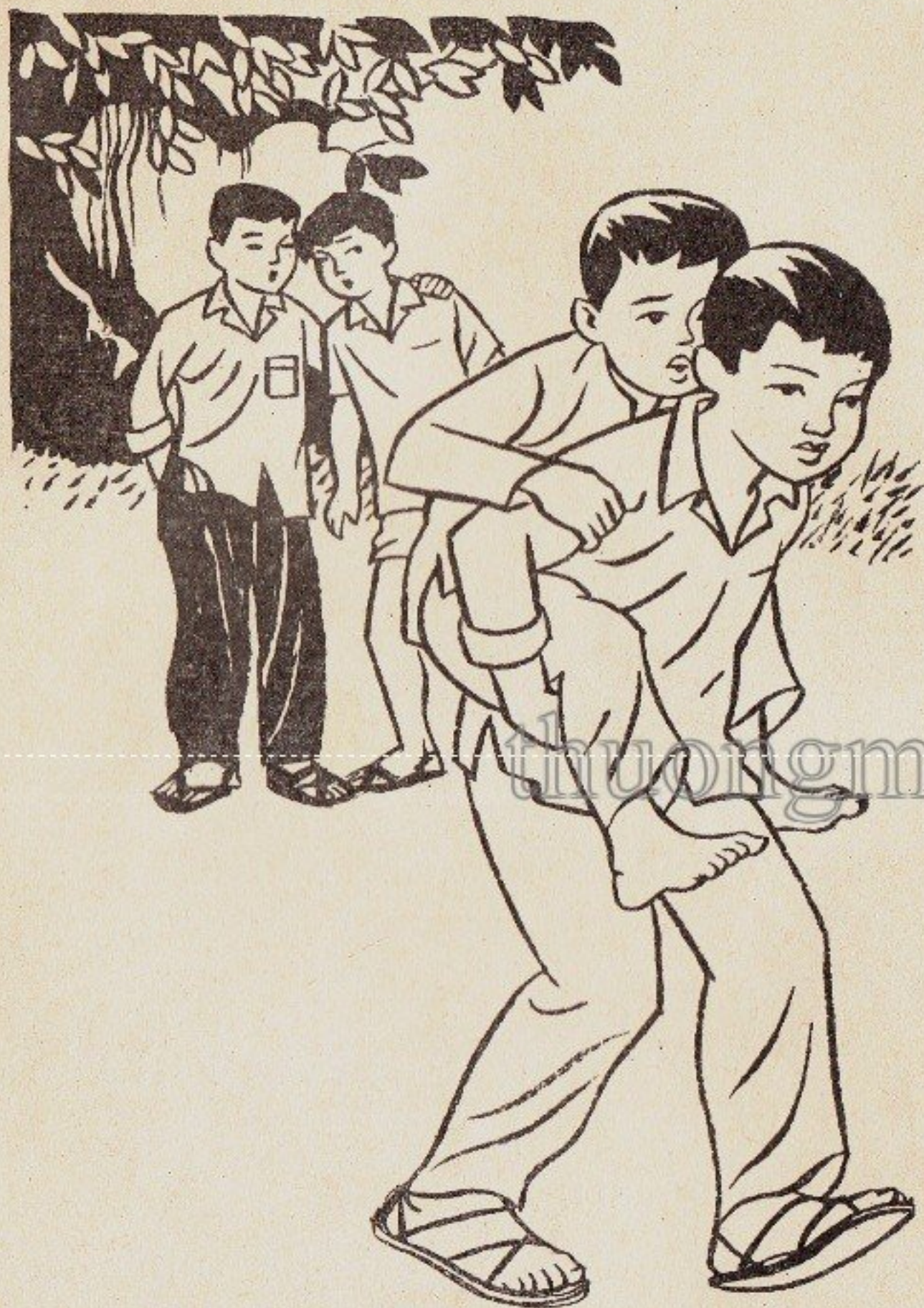
— Không được đâu. Làm thế nhiễm trùng ngay.

Rồi Tuấn ghé lưng cõng em bé:

— Ôm vào vai tờ, tờ cõng đến trạm xá.

Biên tập: LÊ HỒNG PHẤN
Trình bày: THY NGỌC
Sửa bản in: ĐẶNG MINH

In 30.300 cuốn tại Nhà máy in Tiến Bộ, — Hà Nội.
Khô 13 × 18.8 — Xong ngày 15-2-1974 — Số in: 1429.
Số xuất bản: 09/KĐ. Nộp lưu chiểu tháng 2 năm 1974.

Rồi Tuấn ghé lưng công em bé.

Cô y tá, lấy thuốc tím rửa sạch vết thương cho em, rắc thuốc bột kháng sinh rồi băng lại.

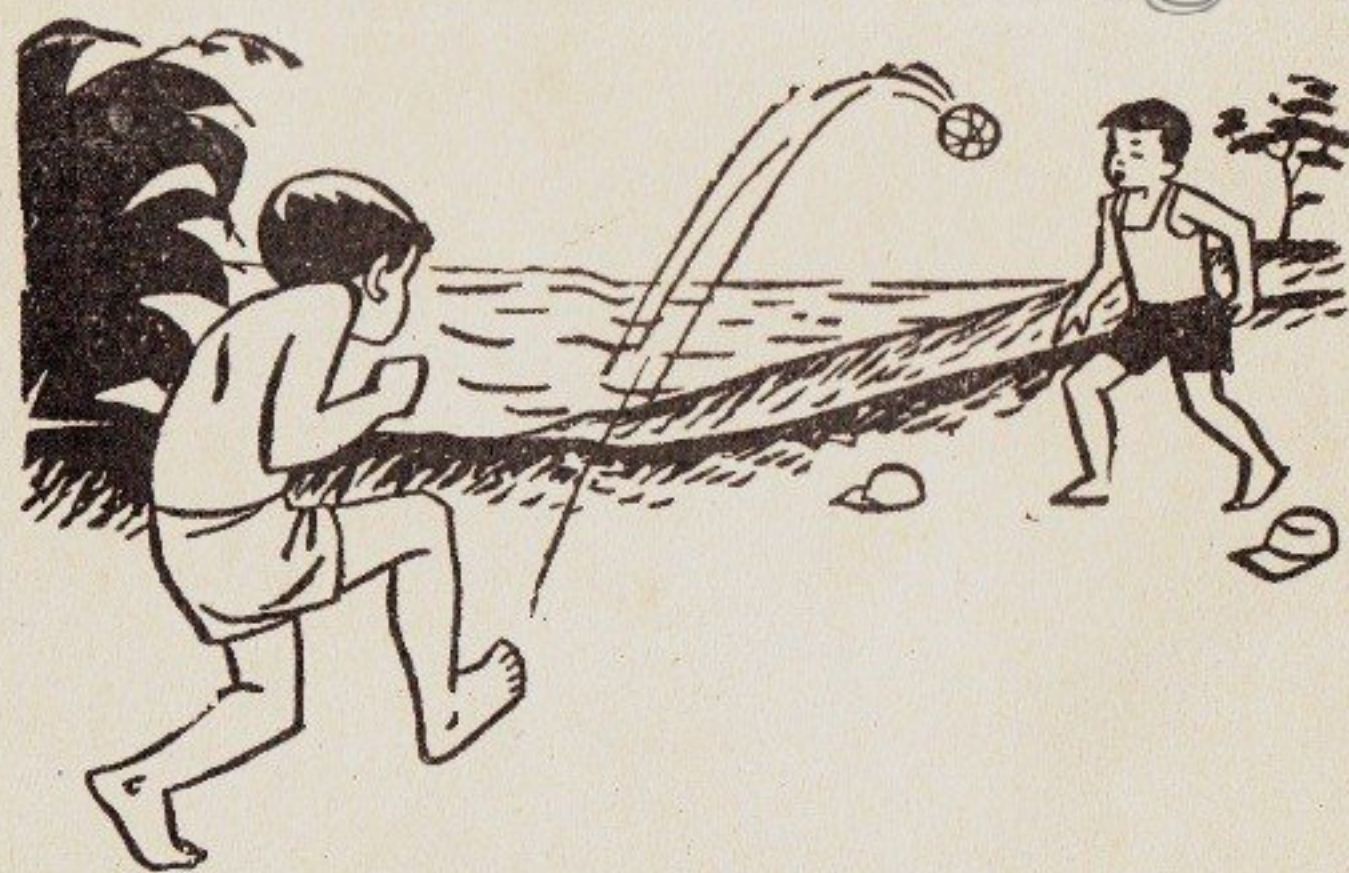
Cô y tá khen Tuấn biết thương bạn, lại biết giữ vệ sinh. Lân giật mình nghĩ: « Suýt nữa, nó nghe mình rửa nước ao thì chết! »

Còn Dũng thì đỏ bừng mặt. Nó xấu hổ vì thờ ơ với bạn.

CHIẾC MŨ VẢI

Ba chú bé chẵn ngỗng trên dê. Một chú lúi húi vớt lá súng dưới đầm. Hai chú xếp «gôn» đá bóng. Một chú bắt «gôn». Một chú «sút».

«Gôn» là hai cái mũ vải. Còn một cái mũ vải nữa thì được cuộn tròn lại, chằng dây chuối xung quanh làm... bóng.

Cái «mũ bóng» bay lên.

Chú vớt lá súng vẫn lúi húi dưới đầm. Một anh thanh niên đứng xem. «Pạch»! Cái «mũ bóng» bay lên. Chú bé tóm được, giơ chân đá. Nhưng chú lại đá phải cái mũ vải làm «gôn». Chú toét mồm cười.

Anh thanh niên bảo hai em nhỏ:

— Các cậu thay... bóng đi. Đá mãi... mũ của bạn thế thì... hỏng mất.

Hai chú bé trở mắt. Một chú bảo:

— Sao anh biết cái mũ này là của... thằng cu kia nhỉ!

Nó nhìn chú bé vẫn lúi húi dưới đầm. Anh thanh niên cười:

— Có gì mà anh chẳng biết. Mũ của các em, các em còn chẳng biết giữ gìn, đem ra làm «gôn» thế kia thì chắc chắn là các em... phá mũ của bạn.

Hai chú bé biết lỗi, cắt mũ, bày trò chơi khác.

CHUYỆN... KHÔNG NHẬT

Một toán năm, sáu cậu học sinh lớp Hai vừa đi vừa nói chuyện.

Một cậu bảo:

— Hôm qua, đi xem phim ở rạp, tớ cóc mua vé mà vẫn vào lọt đấy.

— Tài nhỉ?

Một cậu khoe:

— Sáng nay, làm Toán tớ cứ chép nguyên xi của thằng Long mà vẫn xơi điểm mười ngon ơ. Cô giáo cóc biết!

— Giỏi! Giỏi!

Một cậu khác rủ rủ:

— Chiều thứ bảy, cậu Thành B ở lớp mình nhật được cái bút Hồng Hà, nó nộp cho cô giáo đấy.

Một cậu xi một cái:

— Chuyện của mày nhật như nước ốc!

... vừa đi vừa nói chuyện...

Một cậu từ nãy đến giờ không nói gì, chỉ nghe, nói gay gắt:

— Sao lại nhật? Thế chuyện các cậu thì không nhật à. Mai đến giờ sinh hoạt lớp, kể cho cô giáo nghe xem chuyện nào nhật.

Mấy cậu kia im lặng nói lảng sang chuyện khác.

VẾT BẦN

Sắp đi học, Kim chải đầu, cài cái nơ hồng rõ đẹp. Nó mở tủ lấy ra một bộ áo quần gấp phẳng phiu, mặc vào. Áo hoa cà, quần vải chéo hằn hoi. Nó đi đôi dép nhựa xanh lá cây rõ vừa vặn, xinh xắn.

Năm tiếng trống báo giờ học sắp bắt đầu. Cả lớp xếp hàng đôi. Trục nhật đi kiểm tra vệ sinh cá nhân.

Tám bạn, trong đó có Kim phải đứng ra một hàng riêng.

Cả lớp Hai B xì xào:

— Quái, cái Kim việc gì mà phải đứng ra nhỉ?

— Nó ăn mặc đẹp đẽ, gọn gàng nhất lớp.

Kim cũng ngỡ ngàng như các bạn. Nó nhìn bộ quần áo giây phấn đỏ, phấn vàng của bạn Toàn rồi lại nhìn bộ quần áo mới của nó. Nó nhìn cái chân bần của một bạn khác rồi lại

Bây giờ nó mới biết vết bần...

nhìn đôi bàn chân sạch sẽ đi dép nhựa màu lá cây của mình?

Cô giáo đến. Cô nhìn tám em ở cái hàng... đặc biệt. Kim tưởng như cô giáo chỉ nhìn riêng nó. Nó nhìn cô giáo bằng con mắt cầu cứu.

Trực nhật báo cáo. Kim ở người. Cậu trực nhật nói rõ to, có khi cả bên lớp Ba, lớp Bốn cũng nghe rõ:

— Thưa cô, bạn Toàn áo quần bẩn, bạn Dũng chân dính bùn... còn bạn Kim ăn mặc sạch sẽ nhưng cổ, gáy và tai nhiều ghét lắm ạ.

Có tiếng khúc khích ở cuối hàng. Kim đỏ bừng mặt. Bây giờ nó mới biết vết bẩn của nó ở đâu.

LÀM THỦ CÔNG

Lý lấy giấy màu và kéo ra cắt chữ U. Cắt mãi, chữ vẫn méo. Diệp đứng bên cạnh, sốt ruột:

— Nào, đưa tờ cắt hộ. Tay cậu lỏng nga lỏng ngóng thế nào ấy.

Lý mím môi chăm chú cắt.

Sợ Lý không tin mình cắt đẹp, Diệp giở vở ra khoe:

— Đây, chữ U của tờ đây. Tờ được năm điểm 10 thủ công rồi cơ.

Lý nhìn chữ U của bạn mà thèm. Nó cứ mười lia lia mà mình thì toàn ba và bốn. Thôi đành nhờ nó vậy. Cô giáo chẳng dặn bạn bè phải giúp đỡ nhau là gì. Lý đưa kéo cho bạn.

Đường kéo của Diệp ngọt xớt lia trên tờ giấy màu.

— Này, dán vào.

Lý ngần ngừ. Diệp tưởng Lý chê. Nó phân bua:

— Đẹp như của tớ. Ăn đứt mười.

Bỗng Lý ngơ ngác:

— Này, làm thủ công để làm gì... nhỉ?

Diệp tròn xoe mắt:

— O', cô giáo chẳng bảo chúng mình tập cho khéo tay là gì?

Lý nghĩ một chút rồi trả chữ U cho Diệp:

— Thôi, trả cậu. Mình cắt lấy.

Diệp ngạc nhiên:

— Cậu cắt chẳng đẹp đâu!

Lý dứt khoát:

— Cậu cắt thì khéo tay cậu chứ không khéo tay tớ.

Lý mím môi chăm chú cắt. Một chữ, hai chữ, ba chữ... Đến chữ thứ mười hai thì nó ưng ý. Nó dán vào vở.

Chữ U ấy, Lý được điểm Mười.

VẾT ĐẠN

Anh Hoat ở chiến trường ra. Đi công tác, anh được phép tạt về thăm nhà. Anh lái một chiếc Din ba cầu về. Xe to quá, không vào ngõ được.

Thấy anh về, tụi trẻ làng Văn Lôi vây lấy anh, vây lấy cái xe. Anh tươi cười chào các em, hẹn khi nào rồi đến chơi, nghe anh kể chuyện đánh Mỹ.

Anh Hoat đi khuất hàng dâm bụt rồi, chúng nó bàn tán rất sôi nổi.

Một đứa bảo:

— Anh Hoat là đại úy đấy chúng mày ạ.

Đứa khác cãi:

— Sao người ta lại bảo chỉ thượng sỹ thôi.

— Máy sao, máy gạch đã nào?

Chẳng đứa nào biết vì anh không mang quân hàm. Cãi nhau chán. Một đứa bảo:

— Các cậu! Những vết đạn.

— Tao biết chắc chắn anh Hoat được thưởng huân chương chiến công hạng ba.

Một đứa cãi:

— Mà có thấy tận mắt không?

Cu Thức từ nãy đến giờ chỉ im lặng, không tham gia ý kiến nào. Nó lại du người bám lấy mép xe. Sờ sờ tay vào thành xe. Bỗng nó gọi tương lên:

— Các cậu ơi! Những vết dạn.

Tụi trẻ chạy ồ tới. Chúng nó nhìn những vết dạn. Mỹ hai bên thành xe.

Ngày hôm sau, tụi trẻ không đưa nào cãi nhau chuyện huân chương, chuyện quân hàm của anh Hoạt. Chúng nó chỉ bàn về những vết dạn.

NGƯỜI KHÁCH CỦA CÔ GIÁO

Thủy và Hiền vừa đi đến cổng trường thì gặp cô giáo với một người đàn ông ở trong văn phòng đi ra.

Hai đứa đứng nghiêm lại:

— Chào cô ạ!

— Chào cô ạ!

Cô giáo tươi cười chào lại các em. Người khách đi cùng cô giáo cũng chào:

— Chào các cháu. Các cháu đi học đúng giờ quá. Vừa trống báo.

Bất ngờ quá, cả hai đứa đỏ mặt, không biết trả lời thế nào.

Cô giáo và khách đi khỏi, Thủy bảo Hiền:

— Cái bác ấy vui tính quá nhỉ? Cừ như là... quen bọn mình từ lâu ấy.

Hiền vẫn im lặng không nói gì. Một lát, nó hỏi bạn:

— Thủy ạ, có lẽ bọn mình... khuyết điểm.

Thủy ngơ ngác:

— Khuyết điểm gì. Gặp cô giáo, chúng mình chào rồi còn gì?

— Tại sao không chào ông khách. Các thầy giáo, cô giáo chẳng dặn gặp người lớn phải chào, gặp thầy giáo, cô giáo đi với khách lạ đều phải chào cả là gì.

Thủy không nói gì. Đúng là nó thấy sai rồi. Một lúc, nó bảo bạn:

— Được, chắc là bác ấy còn quay lại với cô giáo.

Hiền gật đầu. Lần này, nhất định chúng sẽ chào cả cô giáo, cả khách.

Ở NƠI SƠ TÁN

Giặc Mỹ lại ném bom miền Bắc. Hà và hai em phải cùng bà đi sơ tán.

Nó xát xà phòng rồi vò...

Năm nay mới tám tuổi rưỡi nhưng Hà là chị cả. Đến chỗ sơ tán, Hà cũng muốn đỡ dần bà vài việc. Nhưng đến việc gì, bà cũng chẳng cho.

Hà muốn vo gạo, bà bảo:

— Để bà làm cho, bà còn dãi sạn.

Hà muốn nấu cơm, bà ngăn:

— Bà nấu cho, cháu ơi. Bụi lắm.

Hà không dám trái lời. Nó ra nhà ngoài. Áo quần hai em thay còn bỏ trong chậu. Hà mang ra cái giếng đất trước nhà. Bờ giếng rất thấp, dễ mức nước. Chỉ mức khéo khỏi ngã thôi.

Nó xát xà phòng rồi vò, vò mãi. Một chậu. Hai chậu. Ba chậu... Chậu thứ tư mới sạch. Góm, chúng nó lê la rõ hẳn. Đầu mười ngón tay Hà đã nhăn nheo lại. Thế mà cái dao còn ở Việt Trì, mẹ phải giặt cả áo quần cho mình. Mỗi ngày, tay mẹ một lần nhăn nheo...

Có tiếng bà gọi trong sân. Hà thưa khẽ nhưng vẫn giữ nốt. Không nghe tiếng cháu thưa, bà đi ra:

— Khở. Ai bảo cháu giặt hả? Lên chơi với em, bà giặt cho nào.

Hà phụng phịu:

— Việc gì cũng bà!

Nhưng nó không dám trái lời. Nó quay lại nhìn cái lưng còng của bà cúi xuống. Nó càng thương bà nhiều hơn.

CON ỐC ĐẢO

Hàng năm, cứ sau mỗi vụ hè, cô giáo Thủy lại mang tới lớp học một túi ốc to tướng. Đó là những con ốc đảo xinh xinh nhiều màu sắc. Cô chia đều cho các em học sinh túi ốc đó; như thể là cô đã kể không biết bao nhiêu chuyện về những chú ốc đáng yêu này.

Tý cũng được cô cho một nắm ốc. Con nào cũng đẹp. Tý chỉ hơi không vui, vì có một con ốc bị mẻ mất cái miệng. Tý muốn đổi lấy con ốc khác, thì cô lại hết rồi. Cô hẹn đến vụ hè sang năm.

Tý ngần ngợ hỏi:

— Hè sang năm cô đi bắt ốc ạ?

— Không. Cô đi về nhà cô chứ!

Tý càng ngần ngợ hơn:

— Nhà nào cơ ạ?

— Nhà bố mẹ cô và các em cô.

...cứ sau mỗi vụ hè...

Vậy là cô cũng có nhà, có bố mẹ và các em?
Thế ai đi bắt ốc? Không đợi Tý hỏi thêm, cô nói tiếp:

— Chính các em cô đã nhặt những con ốc này ở đảo, rồi để dành cho cô mang tới lớp cho rác em đấy!

Tý ngắm những con ốc xinh xinh và nhiều màu sắc mà nghĩ đến hòn đảo xa lắc xa lơ kia. Nơi ấy là nhà cô. Cô kể thế. Hòn đảo nằm giữa, bốn bề sóng nước vây quanh. Cô đã từ hòn đảo ấy, đi đến tận đây với các em học sinh. Lần nào gặp các em học sinh, kể cả Tý nữa, cô cũng reo lên:

— Ôi! Cô nhớ các em quá!

Chả nhớ mà lần nào về nhà, cô cũng mang cho các em học sinh thân yêu của cô những con ốc đảo xinh xinh nhiều màu sắc để làm quà.

THẢO NÀO...

Cái Thủy là con gái, nhiều em bé trong phố gọi nó là chị. Thủy cũng có em như Hùng, nhưng nhiều hơn Hùng hai em, Thủy ba em. Trước ngày nghỉ hè, Hùng không để ý lắm. Vào hè, Hùng thấy lạ. Máy lần bế em đi chơi, gặp Thủy, Hùng thấy Thủy có rất nhiều em. Hôm kia, em Thủy là đứa bé tóc lơ thơ, con trai. Hôm qua, Thủy bế đứa em gái mới mọc sáu răng. Sáng nay, Thủy dẫn đứa em trai lên năm, mặc áo đỏ. Chiều nay, Thủy bế đứa bé mặc quần yếm, con gái. Tối nay, Thủy lại dắt đứa em trai lên bảy, mặc quần hoa đi chơi ở cửa hàng đồ chơi. Sao mà nó lắm em thế chứ? Hùng hỏi:

- Em cậu đấy à?
- Ừ...
- Em ruột?
- Ruột.
- Thế cậu bế đứa nào lúc sáng?
- Con cô Loan.
- Cô Loan nào?

Thảo nào cái Thủy có lắm em...

- Vợ chú Nhân đi bộ đội.
- Thế đứa lúc chiều?
- Con cô Nga...

À ra thế! Cái Thủy lắm em, vì nó hay bế em hộ các cô có chú đi bộ đội, hoặc là thương binh.

Còn Hùng thì chỉ có hai đứa em ruột gọi Hùng là anh. Chứ nhiều em bé khác, có đứa gọi Hùng là «thằng Hùng» nữa kia. Vì Hùng cứ trêu chúng nó.

Thảo nào cái Thủy có lắm em và là chị của nhiều đứa em khác...

MÁCH CÔ

Hôm nay Hùng đến lớp trước tiên. Trước cả bạn Lan là trực nhật lớp. Cho mãi đến khi các bạn đã đến đông, vẫn chưa thấy Lan đâu. Hùng lẩm bẩm kêu:

— Thế này thì phải mách cô giáo mới được. Cái Lan quên quét lớp rồi.

Kêu xong, Hùng chạy đi chơi.

Hùng vừa ra thì Ngọc vào lớp. Thấy lớp bẩn mà Lan vẫn chưa đến. Mà, sắp tới giờ học rồi. Ngọc cất sách vở, lấy chổi quét lớp và lau bàn ghế.

Trống vào học. Cô giáo sắp gọi tên. Hùng đứng dậy mách cô giáo thật. Cô hỏi:

— Vậy, em nào quét lớp?

Hùng thưa là Ngọc quét. Cô giáo bảo Hùng ngồi xuống và khen Ngọc.

... và lau bàn ghế.

Bạn Lan hôm nay ốm. Giá Hùng quét lớp thay Lan như Ngọc, có phải là cô giáo đã khen Hùng rồi không!...

KHÔN THẬT!

Thôi, đừng rồi! Cậu ta bỏ vào túi xách. Cái cậu Hải này khôn thật. Đang giờ thủ công mà. Xin mỗi đứa một ít, thế là có khối giấy màu. Quân định để đến lúc về, sẽ xin cậu ta một ít.

... lao vút theo, túm lấy áo Hải.

Trống tan học. Quân chưa kịp gọi Hải thì đã thấy cậu ta chạy vút ra cửa. Ghê nhỉ! Định đem về dùng một mình đấy. Quân lao vút theo, túm lấy áo Hải. Hải ngơ ngác:

— Ơ!

— Ơ cái gì! Chia cho tớ một ít.

— Chia gì?

— Trong túi ấy.

Hải giờ cái túi căng phồng ra. Quân cười toét, giằng lấy.

— Nhiều thế?

Hải vẫn chưa hiểu ra sao. Quân nhòm vào cái túi rồi ngẩng lên:

— Giấy... giấy vụn à?

— Ừ, vụn.

— Lấy làm gì nhiều thế?

— Lấy để bỏ vào bồ rác thôi mà...

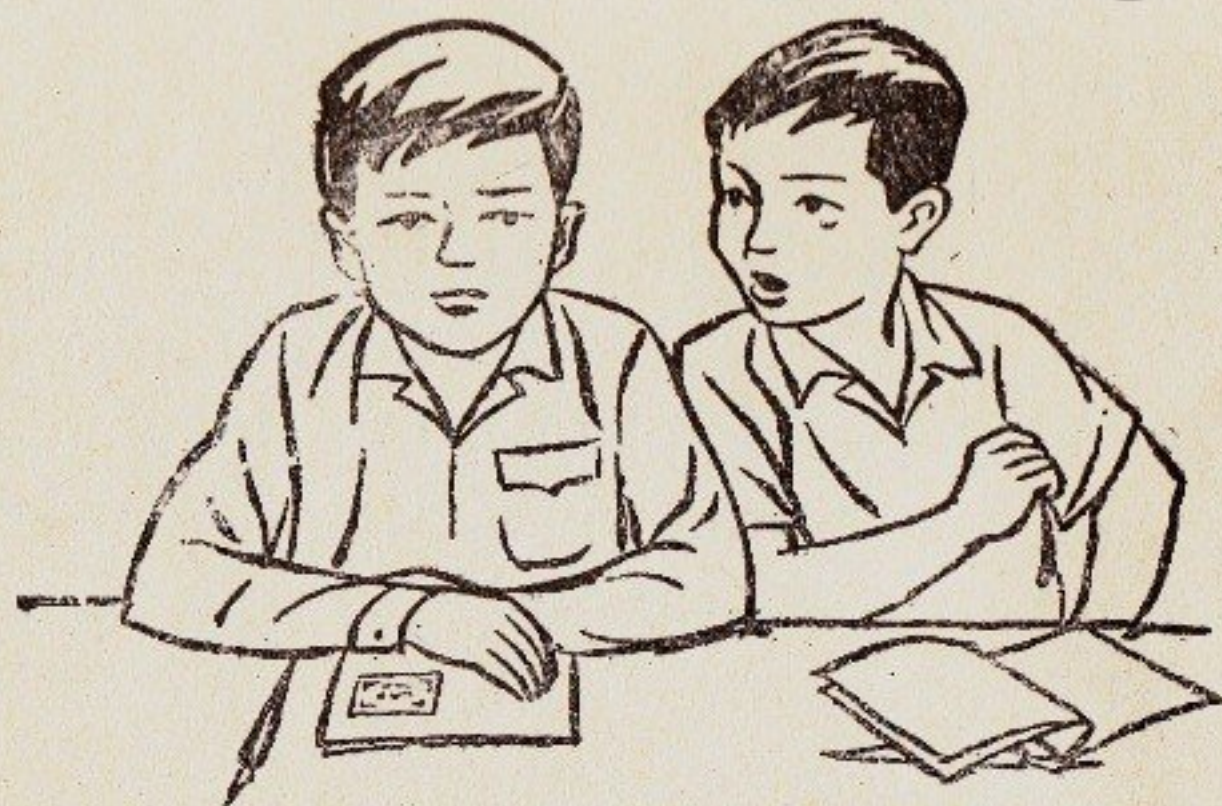
Nói xong, Hải lấy lại cái túi, đổ giấy vụn vào bồ rác. Số giấy này sẽ được gửi đến nhà máy giấy. Và, ngày mai, ai quét lớp đồ phải moi giấy rơi. Hải nghĩ thế đấy. Còn Quân, Quân đứng ngây người. Cứ tưởng là giấy màu, ai ngờ lại là giấy vụn. Ừ, cậu ấy thế mà khôn. Khôn thật! Khôn hơn mình nhiều...

BẠN MINH

Cái cậu ngồi bên cạnh Hưng ấy, tên là Minh.
Thế mà lúc Hưng huých vai hỏi:

— Tên mày là gì?

Thì Minh chỉ tròn mắt ra nhìn chứ không
nói. Hưng nom thấy ở quyển vở của Minh, có

Minh vẫn ngồi yên.

ghi trong nhãn vở là: Nguyễn Văn Minh. Hưng
lại hỏi:

— Tên mày là Minh à?

Minh vẫn ngồi yên. Khéo mà nó câm. Hưng
huých cái nữa:

— Mày câm à?

Minh đỏ mặt lên. Một lúc sau, Hưng hỏi
nữa:

— Tên cậu là Minh à?

Giờ thì Minh mới gật đầu:

— Ừ, tên tớ là Minh.

Hưng thầm nghĩ: Ghê thật. Gọi là mày cậu
ấy ngồi yên. Tự nhiên, Hưng thấy nóng tai.
Giờ thì đến lượt Hưng đỏ mặt.

CON CHIM KHUYÊN

Kể từ khi có cái súng cao su, chưa hôm nào Lân buồn như hôm nay. Lân thần thờ huông thông cả hai tay. Chiếc súng cao su lòng thông chấm đất.

Lân nhìn cây na bên cửa sổ. Hình như cây na cũng không vui. Mọi hôm, vào giờ này, con chim khuyen vẫn tanh tách chuyển cành trong khóm lá tươi xanh. Tiếng nó hót thánh thót vui vui. Ở thành phố, có được con chim khuyen trong vườn, thật là hiếm. Thế mà Lân đã làm cho nó bay đi mất.

Chim ơi! Lân không ngờ đấy. Lân chỉ định thử súng thôi. Lúc làm xong cái súng cao su,

Lân thần thờ...

Lân nhìn lên cây sấu. Cây sấu chỉ có lá. Lân nhìn lên trời, trời chỉ có mây. Lân ngắm cây na, cây na có chim khuyen đang đậu. Thế là Lân bắn. Lân bắn trượt, nhưng chim giật mình, chim bay...

Từ lúc chim bay đi, khoảng trời trước cửa nhà Lân ắng lặng. Không còn tiếng chim hót.

Lân tưởng rằng rồi chim khuyen sẽ trở lại. Nhưng không, chim đã đến hót vui ở cây na, cây đào, cây mơ, cây táo... nào khác rồi. Chắc chắn ở nơi ấy, không có những cậu bé nghịch súng cao su...

Ôi, cái súng cao su! Ai mà dùng nó để nghịch thì đến cả con chim nhỏ nó cũng bỏ nó đi. Nó không cho người đó nghe tiếng hót nữa.

Ở thành phố, có được con chim khuyen trong vườn, mới quý làm sao!

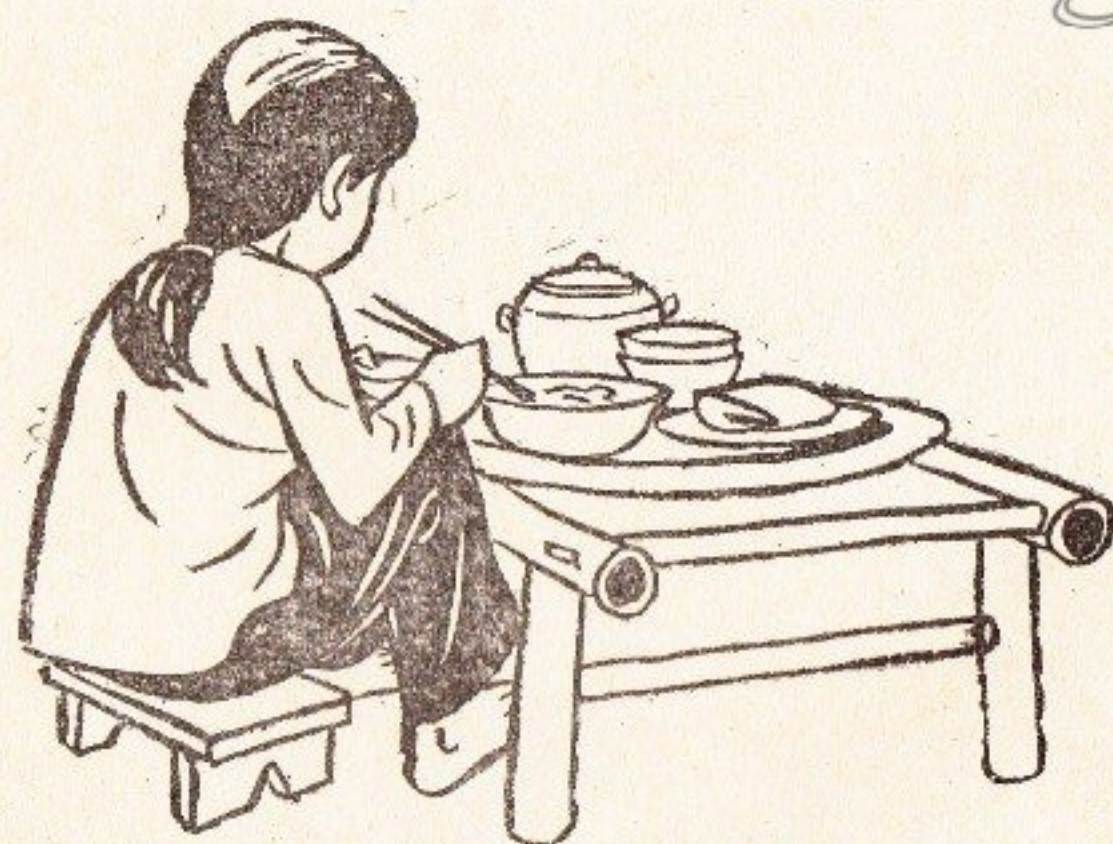
Lân gỡ tung cái súng cao su ra, không chơi nữa.

Thế thì rồi sẽ có con chim khuyen về đậu ở cành na nhà Lân thôi...

KHÚC CÁ VÀ LIỀN DƯA

Nhà Loan có một liền dưa. Dưa cải bắp muối với răm và hành. Mẹ muối khéo tay, ngon đến nỗi Loan tưởng một mình mình, ăn hết được cả liền dưa!

Hôm nào cũng thế, bữa ăn nhà Loan bao giờ cũng có người ăn trước, ăn sau.

Đề phần bà, phần mẹ.

Buổi sáng, mẹ là người đi làm việc sớm nhất. Mẹ phải ra đồng, mẹ ăn cơm trước. Loan đi học sau, nhưng lại về sớm hơn mẹ. Còn bà, thì khi đợi mẹ, khi cùng ăn với Loan.

Như sáng hôm nay, ngoài đĩa dưa cải bắp ra, còn một khúc cá kho nữa. Cá chép dấy. Lúc ăn cơm, mẹ chỉ ăn với dưa. Mẹ nghĩ, bụng: « Đề phần cho hai bà cháu ».

Đi học về, Loan đói quá, mở lồng bàn ra, thấy khúc cá còn nguyên. Loan mời bà xơi cơm, bà bảo bà chưa đói. Loan ngồi ăn và nghĩ: « Đề phần bà, phần mẹ ». Loan gấp dưa ra ăn.

Bà là người ăn sau nhất. Bà khen Loan biết ủ cơm nóng cho bà. Bà thấy khúc cá chưa ai động dũa. Bà nói một mình: « Đề phần mẹ cháu Loan về ăn cho khỏe mà nuôi con... »

Thế là khúc cá vẫn còn, mà liền dưa thì vơi.

Phải mãi đến bữa chiều, khi đủ cả bà, mẹ và Loan cùng ngồi ăn cơm, bấy giờ khúc cá mới được xăn ra. Khúc cá không to, nhưng sao mà ngon quá!

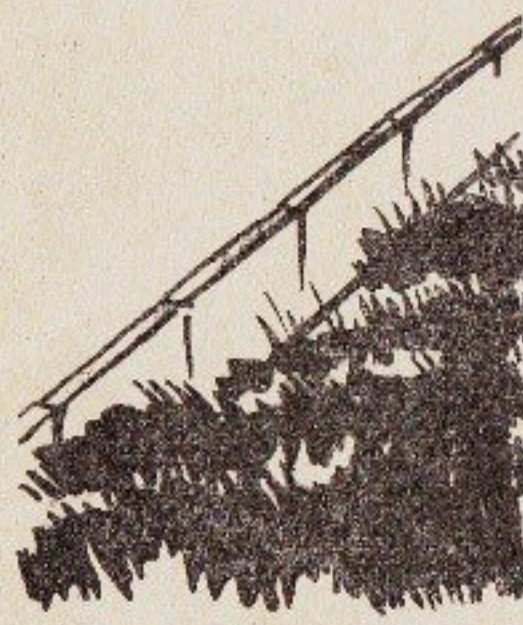
CÁI CỐC VỠ

«Choang»! Thôi thế là vỡ mất cái cốc rồi. Miên nhanh tay nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, vứt xuống thềm cỏ sát hàng rào. Mấy mảnh cốc to, lăn ra hè phố. Miên lững thững quay vào. Chú bé quên ngay việc đó.

★★

Một lúc sau, Nguyên đi qua, thấy có mấy mảnh thủy tinh lấp lánh trên hè. Sợ người khác giẫm phải, Nguyên dừng lại, cúi xuống nhặt và cũng tiện tay vứt xuống rãnh cống. Xong, Nguyên vui vẻ bước đi. Em yên trí là đã làm được một việc tốt.

★★

... vứt xuống thềm cỏ...

Đêm. Có tiếng chổi tre. Bác công nhân quét rác làm việc trong gió rét. Bác đi qua cái rãnh có mảnh cốc vỡ nọ. Nhát chổi đưa xuống, bác nghe tiếng mảnh thủy tinh kêu. Bác ngừng chổi và cúi nhìn. Bác quờ tay tìm và bác đã tìm thấy mảnh thủy tinh ấy. Bác để gọn vào một chỗ đợi xúc lên xe rác.

Sáng hôm sau, một ngón tay của bác phải buộc băng trắng. Nhưng sẽ không còn ai lo giẫm mảnh cốc vỡ ở đây nữa...

MỤC LỤC

	Trang
NGUYỄN BÙI VỢI	
— <i>Bạn tốt</i>	3
— <i>Chiếc mũ vải</i>	6
— <i>Chuyện... không nhạt</i>	8
— <i>Vết bản</i>	10
— <i>Làm thủ công</i>	13
— <i>Vết đan</i>	16
— <i>Người khách của cô giáo</i>	19
— <i>Ở nơi sơ tán</i>	21

PHONG THU

— <i>Con ốc đảo</i>	23
— <i>Thảo nào...</i>	26
— <i>Mách cô</i>	28
— <i>Khôn thật!</i>	30
— <i>Bạn Minh</i>	32
— <i>Con chim khuyên</i>	34
— <i>Khúc ca và liên đưa</i>	36
— <i>Cái cốc vỡ</i>	38